

România literară

Revistă a Uniunii Scriitorilor din România

[Home](#) > [Arhivă](#) > [2011](#) > [Numarul 47](#) > [Recenzii](#)

[Sumar](#)

[Prezentarea revistei](#)

[Arhivă](#)

[Arhivă +](#)

[Calendar](#)

[Link-uri](#)

[Biblioteci județene](#)

[Galerie Foto](#)

[Video](#)

[Abonamente](#)

[Contact](#)

[Dosar Pavel Susara](#)

Numărul curent: 48

[Arhivă](#)

Recenzii de ---

Alertă de grad zero în proza scurtă românească actuală (antologie).
Coordonator Igor Ursenco
București, Herg Benet Publishers, 2011, 409 p.

Dacă, în alte ocazii, convocarea a zeci de autori cu formule diferite ar suna a vacarm, într-o astfel de antologie, cu texte autonome sintactic dictate de generic, vocile își spun micropoveștile spre bucuria cititorului monotonizat de mesaje interminabile și repetitive (prin romane cu balast sau fără piper), cititor care, acum, are șansa de a sări alegru din barcă în barcă stilistică, între două maluri cronologic delimitate, de la Cornel Nistea (n. 1939, județul Alba), autorul unei narațiuni despre cum poți scăpa de la moartea iminentă ascultând un telefon misterios, evident metafizic, până la Andrei Răcășan (n. 1993, în Maramureș), copil al veacului său tranzient. Între ei, regăsim nume „canonizate”, precum Gheorghe Schwartz, ce propune un personaj care cade în propria-i carie, ajunge în stomacul de unde, vrând să evadeze, își provoacă decesul, Bedros Horasangian, plin de referiri la viața politică de ultimă oră, Liviu Antonesei, fascinat de ideea punctului ideal de observare a vieții sau Horia Gârbea, parafrazator în cheie demitizant-abraziv al unui „pedagogic” dialog dintre Mircea cel Bătrân și Baiazid. De fapt, în afară de nou-veniți, în curs de afirmare, interesați de steampunk, second life, gothic și altele asemenea, dar deja știutori ai scrisului, ne întâlnim preponderent cu aceia consacrați, indiferent de zona sau continentul pe unde scriu azi. Olimpiu Nușfelean vine cu o parabolă despre visata curăție a acestei lumi, Carmen Firan cu un eșantion de misunderstanding american, în vreme ce Ruxandra Cesereanu, evocând o vrăciță rustică, face și remarci de gen: „...lumea femeilor mi se pare mai înmiresmată, mai licoroasă, mai învârtăjită în taine decât a bărbaților”. Găsim și proze despre mirajul baschetului (Ștefan Bolea) sau despre iubite din viitorul omenirii (Yigru Zeltel, din Constanța), ca și un episod povestit de un om cu experiență amestecată, trecut inclusiv prin statutul de bișnițar (Matei Bătea, cum aflăm din utilele prezentări ale tuturor).

Meritul lui Igor Ursenco, el însuși practicant al genului scurt, dar și teoretician (a propus termeni precum „apoptosium”, „creptitudine”, „egregor cultural”, „terrorism semantic”), este, în Prefață, intitulată, integrator. Un panopticum heterotopic, de a descoperi, rezonabil epistemologic, firele și fibrele logice care leagă atâtea direcții narative. El susține, în principiu, că, pentru instituirea speciei cu pricina e nevoie să stăpânești arta de a nu spune totul.

Gabriel Coșoveanu

Alexandru Călinescu,
O anume idee despre Franța,
Iași, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, 2011, 355 p.

Nu de puține ori mi s-a întâmplat să citesc cartea cutare sau cutare pentru că a scris despre ea Alexandru Călinescu. Profesorul ieșean are un remarcabil radar pentru titluri și subiecte cu cârlig la cititor și scrie despre acestea într-o manieră elegant-relaxată, cu un ton de fin causeur care stă la o șuetă cu un prieten. Carte alcătuită din recenzii și scurte eseuri publicate în periodice, O anume idee despre Franța conturează însă imaginea unui intelectual care, cu aerul lejer că doar își ține cititorii la curent cu ce mai e nou pe piața culturală din Franța sau de la noi, a scris de fapt, de-a lungul timpului, „cu program”, promovând câteva idei pe care le consideră importante: nocivitatea comunismului – și în general a stângii, pe care o ia peste picior cum i se ivește ocazia, frumusețea literaturii și a bibliotecilor, dar și farmecul subiectelor aparent frivole.

Să notăm titlurile câtorva dintre cărțile despre care scrie Alexandru Călinescu: Marea teroare de Robert Conquest, De ce iubim femeile de Mircea Cărtărescu, Istoria lecturii de Alberto Manguel, Cenzura în teatru de Liviu Malița, La littérature en péril de Tzvetan Todorov, Un roman sentimental de Alain Robbe-Grillet, Dicționarul comunismului al lui Stéphane Courtois, Histoire(s) du Paris Libertin de Marc Lemonier și Alexandre Dupouy, La Belle Époque de l'Opium a lui Arnaud de Liedekerke ori Istoria poliției de la 1798 până în zilele noastre de Frédéric Rouvillois.

„Umorul intelectual”, cum îl numea Nicolae Manolescu, este marca distinctivă a scrisului lui Alexandru Călinescu. Când desființează o traducere a romanului Cinci fluvii ale vieții de Victor Erofeev, criticul o face cu mânuși de mătase: „Pe măsură ce citeam, starea mea de perplexitate se adâncea: frazele fără sens, combinațiile contorsionate de cuvinte, agramatismele – să

Alte articole
de

Tipăreste

Cuprins Nr. 47

fie toate astea rezultatul postmodernismului ludic al lui Erofeev sau contribuția, tot ludică și tot postmodernă, a traducătorului?”
Listele de lectură propuse de cărțile lui Alexandru Călinescu (aceasta și anterioarele) fac numai ele cât o întreagă școală: o școală a democrației, a literaturii bune și a eleganței.

Luminița Corneanu

Toate drepturile rezervate
Fundatia Romania literara

[Prezentarea revistei](#) | [Arhiva](#) | [Calendar](#) | [Link-uri](#) | [Galerie Foto](#) | [Biblioteci Judetene](#) | [Abonamente](#)

